

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.239 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen:
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X die allen verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 30 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, komt op 21 december 2000 België binnen en verklaart zich vluchteling op 21 december 2000.

Verzoekster die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, komt op 24 maart 2001 België binnen en verklaart zich vluchteling op 28 maart 2001.

Op 10 april 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 mei 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 103.167 van 5 februari 2002 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 29 januari 2005 dienen verzoekers samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 11 maart 2005 dienen verzoekers elk afzonderlijk een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 21 juni 2006, 3 juli 2006 en 21 september 2006 dienen verzoekers in het kader van hun eerste aanvraag om machtiging tot verblijf aanvullende stukken in.

Op 9 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing inzake de aanvraag van 29 januari 2005 en inzake de aanvragen van 11 maart 2005. Deze aanvragen worden onontvankelijk verklaard.

Op 22 november 2007 wordt aan verzoekster en de kinderen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 22 november 2007 wordt eveneens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 7.557 van 21 februari 2008 wordt het beroep van verzoekers verworpen tegen de beslissing van 9 oktober 2007 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard. Bij beschikking van de Raad van State nr. 2.597 van 17 april 2008 wordt het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar verklaard.

Op 17 maart 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 december 2008 dienen zij hierbij een aanvulling in.

Op 7 januari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 21 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen geruime tijd in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands spreken, werkbereid zijn, een woning huren, schoolattesten van hun kinderen voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen; en dat meneer een werkbelofte voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Meneer A.R. vroeg op 21.12.2000 asiel aan in België; zijn echtgenote en kinderen vroegen op 28.03.2001 asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 17.05.2001 met een bevestigende beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 21.05.2001. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 10.04.2001 en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk 5 maanden voor meneer en bijna 2 maanden voor mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). De beroepsprocedure voor de Raad van State maakt geen deel uit van de asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Bovendien werd het beroep bij de Raad van State niet toelaatbaar verklaard op 05.02.2002 (arrest nr. 103167).

Aangaande het argument waarbij verzoeker verwijst naar de engagementen van de regeringsonderhandelaars met betrekking tot de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand van de Oeigoerse minderheid in Kirgizië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs.

Betrokkenen leggen een overlijdensattest van een familielid – met name de heer A.I. – en een verklaring over de dood van deze persoon voor. Deze documenten kunnen echter niet weerhouden worden als een bewijsstuk, aangezien ze niet aantonen dat het leven van de verzoekers in gevaar zou zijn. Ook de verklaring van de voorzitter van het woningcomité te B. betreffende de mishandeling van meneer door de ordediensten en dat betrokkene tot op de dag van vandaag gezocht wordt door de politie kan niet weerhouden worden. Een verklaring van een derde heeft immers geen bewijskracht om te kunnen spreken van een persoonlijke vervolging. Deze elementen kunnen bijgevolg niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3 EVRM.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen – naast de hiervoor verworpen elementen – geen elementen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de verwijzing naar art. 27 (toereikende levensstandaard) van het Kinderrechtenverdrag betreft: betrokkenen tonen niet op geldige wijze aan dat artikel 27 zou geschonden worden indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Betrokkenen halen rapporten van Unicef en Open Society Program aan waaruit moet blijken dat het onderwijs in Kirgizië de laatste jaren achteruit is gegaan. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat diezelfde rapporten eveneens melden dat Kirgizië belangrijke stappen onderneemt om de toegang, kwaliteit en efficiëntie van het onderwijs te verbeteren. Daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Kirgizstan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat de scholing van hun kinderen in het gedrang zou komen indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, kunnen deze rapporten eveneens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, om deze reden kan het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Tevens behoeft de scholing van het kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verder dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen – dit is vanaf 6 jaar (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916) – steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) van het IVRK en art. 13 (recht op onderwijs en vrije schoolkeuze) van het Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 19.12.1966 kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de vreemdelingenwet in het land van herkomst.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van art. 4 en art. 2§1 het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995.

De bestreden beslissing werd beweerdelijk genomen door attaché D.B.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet kent de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toe aan de "Minister of zijn gemachtigde".

Met Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze gemachtigde van de Minister zijn.

De akte vermeld een schijnbaar elektronische handtekening van attaché D.B.

Dat ten overvloede geen enkele wet voorziet in het plaatsen van gescande handtekeningen onder zulks een akte.

Zulks een ingescande handtekening kan bezwaarlijk een echte handtekening vervangen. Dat niet kan nagegaan of de bestreden beslissing effectief door de desbetreffende attaché werd genomen dan wel door een derde die de handtekening "erop geplakt" heeft. Dat er geen enkele waarborg van authenticiteit bestaat.

Dat derhalve niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door attaché D.B. en dus door een gemachtigde van de Minister.

Dat zulks een handtekening geenszins een elektronische handtekening is daar het geen geen elektronische gegevens betreft.

Dat de beslissing derhalve dient te worden nietig verklaard.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het onjuist is te stellen dat er geen geldige handtekening van een gemachtigde ambtenaar is.

Verwerende partij verwijst naar artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten. Artikel 2 van deze wet geeft de definitie van een “geavanceerde

elektronische handtekening". Deze geavanceerde elektronische handtekening wordt in de rechtsleer een "gekwalficeerde" handtekening genoemd, omdat zij gerealiseerd wordt op basis van een gekwalificeerd certificaat. Zij wordt door de wet verplicht gelijkgesteld met een handgeschreven handtekening, de rechter heeft geen appreciatiebevoegdheid.

Artikel 1322, lid 2 van het BW bepaalt dat een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoon, kan voldoen aan de vereisten van een handtekening. Het is dus niet zo dat een "gewone" elektronische handtekening nooit als handtekening in de zin van artikel 1322 van het BW kan worden erkend.

Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt dat aan een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures kan worden geweigerd louter op grond van het feit dat de handtekening in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerde certificatieinstantie afgegeven certificaat of dat zij niet met een veilig middel is aangemaakt.

Er zijn veel argumenten om een elektronische handtekening die in dit geval niet een "gekwalficeerde elektronische handtekening" is, in casu als authentiek te bestempelen en haar gelijk te stellen met een geschreven handtekening.

De handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar, gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening. De handtekening is identificeerbaar. De ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar. Elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder de te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.

In arresten van de KI Gent van 24 juni 2003 en 25 september 2007 werd in een gelijkaardig geval de handtekening als authentiek erkend.

2.1.3. Verzoekers uiten kritiek op het feit dat de beslissing een "gescande" handtekening bevat.

Vooreerst wordt gesteld dat attaché V.D.B. bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen. Overeenkomstig het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: ministerieel besluit van 17 mei 1995) zijn de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is, de gemachtigden van de minister van Binnenlandse Zaken om een beslissing inzake artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Uit de samenlezing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 en het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel, blijkt dat de ambtenaren van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen werd door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te nemen.

De Raad merkt op dat inmiddels het Ministerieel Besluit van 17 mei 1995 werd opgeheven bij het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009, in werking getreden op 26 maart 2009. In de

mate waarin verzoekers zouden aanvoeren dat een attaché niet gemachtigd zou zijn om een beslissing ingevolge een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te ondertekenen, merkt de Raad op dat artikel 20, §2 van dit Ministerieel Besluit het volgende bepaalt:

“In afwijking van § 1, blijven de delegaties bepaald bij het ministerieel besluit van 17 mei 1995 van toepassing voor het toepassen van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 die werden gewijzigd, vervangen of opgeheven door de wet van 15 september 2006 of van 25 april 2007 en die, krachtens overgangsbepalingen, van toepassing blijven”.

Verwerende partij verwijst inzake de gescande handtekening terecht naar de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 nergens bepaalt dat ze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uitgegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.5) stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd werd “de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen”. Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekeningen in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Alleszins houdt artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 in dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector.

Artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“(…)§ 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.”

Het staat niet ter betwisting dat de elektronische handtekening aangebracht op de bestreden beslissing, geen gekwalificeerde elektronische handtekening betreft zoals omschreven in voormeld artikel 4, §4 van de wet van 9 juli 2001. De Vreemdelingenwet bepaalt evenwel nergens dat de beslissingen die getroffen worden in het kader van de wet een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

Verzoeker poneert de stelling “*dat niet kan nagegaan of de bestreden beslissing effectief door de desbetreffende attaché werd genomen dan wel door een derde die de handtekening ‘erop geplakt’ heeft. Dat er geen enkele waarborg van authenticiteit bestaat.*”

Artikel 4, § 5 van de bovenvermelde wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat, of
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”

Hieruit volgt dat er aan een gewone elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid dient te worden ontzegd louter en alleen omwille van de afwezigheid van een gekwalificeerd certificaat of wegens het feit dat geen gebruik werd gemaakt van een veilig middel.

In dit verband geeft verwerende partij trouwens een uiteenzetting in de nota dat de elektronische handtekening in casu als authentiek kan worden aanvaard en kan worden gelijkgesteld met een geschreven handtekening. Verwerende partij zet dit uiteen als volgt:

“1.De handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam van in casu V.D.B. onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt automatisch samen in het kadertje met de handtekening.

2.De ondertekenaar is identificeerbaar als zijnde V.D.B.

3.De ondertekenaar in casu V.D.B. heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en code dienen ingevoerd te worden die enkel door de ondertekenaar gekend zijn.

4.Elke wijziging van de gegevens kan achteraf opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen gegevens wordt het document geregistreerd en kan het vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.”

Deze uiteenzetting die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de elektronische handtekening van de ambtenaar in kwestie, is niet kennelijk onredelijk. De loutere bewering van verzoekers als zou een derde de handtekening “erop geplakt” hebben, gaat bijgevolg niet op.

Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. In deze kan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing een elektronische handtekening bevat.

De ongestaafde bewering van verzoekers dat “zulks een handtekening geenszins een elektronische handtekening is daar het geen elektronische gegevens betreft” doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Bijgevolg kan wel degelijk worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché V.D.B.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede en een derde middel aan die luiden als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Verzoeker legde bij de aanvulling d.d. 18.12.2008 op het oorspronkelijk verzoekschrift een werkaanbod. Daarbij werd ook expliciet verwezen naar het regeerakkoord.

Het regeerakkoord - Leterme I van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

In de afgelopen maanden werd wel meermaals gesteld dat het criterium 'langdurige procedure' reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen genomen zouden worden. Slechts een greep uit de persberichten hieromtrent:

Nieuwsblad 25.06.2008: "Er worden voorlopig geen personen uitgewezen die onder de nieuwe criteria voor langdurige procedure zullen vallen, liet Turtelboom woensdag in de Kamer verstaan."

Stad Gent: "Bij navraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat op dit moment bijgevolg nog steeds de oude 'regels' toegepast worden. Wel zou de Dienst Vreemdelingenzaken beslissingen in dossiers met het criterium 'lange procedure 4 tot 5 jaar' opschorten." Provincie Limburg: "Mensen die heel duidelijk aan de nieuwe criteria voor lange procedures voldoen, zullen voorlopig geen negatieve beslissing krijgen op hun lopende regularisatieaanvraag. "www.vluchtelingendienst.be en www.vreemdelingenrecht.be: "De Dienst Vreemdelingenzaken heeft al lijsten gemaakt van vreemdelingen die potentieel onder deze nieuwe maatregel kunnen vallen. Mensen die aan deze criteria voldoen zullen de komende weken en maanden dus wellicht geen negatieve beslissingen meer krijgen op hun lopende regularisatie-aanvraag."

De heer Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, riep tevens op om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven.

Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekers niet gehonoreerd werden.

De beslissing zou alleen hiervoor al geschorst en nietigverklaard moeten worden."

"DERDE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het art. 3 E.V.R.M. en het art 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekers zullen hierna aantonen dat de motivering deels niet afdoende is en deels onjuist:

1. De motiveringsverplichting in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Verzoeker legde bij de aanvulling d.d. 18.12.2008 op het oorspronkelijk verzoekschrift een werkaanbod voor.

Het regeerakkoord - Leterme I van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

- I.v.m. de langdurige procedure

In de afgelopen maanden werd meermaals gesteld dat het criterium 'langdurige procedure' reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen genomen zouden worden. Slechts een greep uit de persberichten hieromtrent:

Nieuwsblad 25.06.2008: "Er worden voorlopig geen personen uitgewezen die onder de nieuwe criteria voor langdurige procedure zullen vallen, liet Turtelboom woensdag in de Kamer verstaan."

Stad Gent: "Bij navraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat op dit moment bijgevolg nog steeds de oude 'regels' toegepast worden. Wel zou de Dienst Vreemdelingenzaken beslissingen in dossiers met het criterium 'lange procedure 4 tot 5 jaar' opschorten."

Provincie Limburg: "Mensen die heel duidelijk aan de nieuwe criteria voor lange procedures voldoen, zullen voorlopig geen negatieve beslissing krijgen op hun lopende regularisatieaanvraag."

www.vluchtelingendienst.be en www.vreemdelingenrecht.be: "De Dienst Vreemdelingenzaken heeft al lijsten gemaakt van vreemdelingen die potentieel onder deze nieuwe maatregel kunnen vallen. Mensen die aan deze criteria voldoen zullen de komende weken en maanden dus wellicht geen negatieve beslissingen meer krijgen op hun lopende regularisatie-aanvraag."

De heer Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, riep tevens op om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven.

Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekers niet gehonoreerd werden.

De bestreden beslissing meldt hieromtrent het volgende: "Aangaande het argument dat verzoekster wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd nog gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort."

Gezien de bovenvermelde toezeggingen en uitlatingen van de bevoegde autoriteiten is deze uiteenzetting als motivering niet afdoende. Er wordt immers geenszins verklaard waarom in dit dossier, dat duidelijk in aanmerking komt voor een positieve beslissing op basis van het criterium 'lange procedure' uit het regeerakkoord, plots wél een negatieve beslissing genomen wordt vooraleer er duidelijkheid is omtrent de omzendbrief.

- I.v.m. het vaststaand werkaanbod

De regering-Leterme I heeft in haar akkoord vermeld dat mensen zonder papieren die een vaststaand werkaanbod kunnen voorleggen en aanwezig waren op het grondgebied op 31.03.2007, op basis hiervan een arbeids- en verblijfsvergunning zullen kunnen krijgen. Minister van Werk Milquet bereidde reeds een KB voor waarin een arbeidsvergunning D wordt ingesteld voor deze personen. Het zou dan ook onlogisch zijn om intussen mensen die hiervoor duidelijk in aanmerking komen, uit te wijzen.

Deze buitengewone politieke situatie vormt op zich een buitengewone omstandigheid voor verzoeker en vele anderen met dezelfde kwalificaties.

Verzoeker valt onder deze categorie: hij was op 31.03.2007 in België en heeft een vaststaand werkaanbod.

De bestreden beslissing noemt "het feit dat betrokkene (...) een werkbeplooiing voorlegt (...)" echter een "element met betrekking tot de integratie" dat "het voorwerp (kan) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.3 van de wet van 15/12/1980".

Dit is echter al te gemakkelijk; hieruit blijkt geenszins waarom het voor de Belgische staat nog nodig of zelfs nuttig is om verzoekers naar hun land van herkomst te sturen om hen daar een verblijfsmachtiging te laten aanvragen, terwijl het goed mogelijk is dat zij op zeer korte termijn in aanmerking komen voor een verblijf als 'economisch migrant'. De bestreden beslissing is op dit vlak dan ook niet afdoende gemotiveerd.

2. De motiveringsverplichting in combinatie met het art. 3 E.V.R.M.

De motivering van de bestreden beslissing faalt verder op diverse punten in de noodzaak afdoende te zijn.

-In verband met de vermeende schending van artikel 3 EVRM zegt de bestreden beslissing ten onrechte dat verzoekers geen begin van bewijs aanbrengen om hun beweringen te staven. Dit argument van de bestreden beslissing mist elke feitelijke grondslag. Verzoekers hebben, zoals de beslissing dan in de daaropvolgende zinnen moet erkennen, een overlijdensattest van de broer (met kogels vermoord) voorgebracht, convocaties dat eerste verzoeker zich diende aan te bieden van de ROVD Sverdloskoje en een verklaring van de voorzitter van het wooncomité dat eerste verzoeker effectief mishandeld is geweest en nog steeds gezocht wordt.

Op zich faalt het motief daar waar gesteld wordt dat er sprake moet zijn van een persoonlijk het eenvoudigweg stelt dat verzoekers "geen begin van bewijs" aanbrengen. Zij doen dit duidelijk wel. Het enige wat zou kunnen gemotiveerd worden is dat de door verzoekers aangebrachte bewijzen niet voldoende zijn, maar wat niet kan gesteld worden en duidelijk fout is in de motivering is dat er 'geen begin van bewijs' wordt aangebracht.

Het meest absurde argument terzake betreft het niet weerhouden van deze laatste verklaring 'daar een verklaring van een derde geen bewijskracht heeft om te kunnen spreken van een persoonlijke vervolging'. Dit motie fis duidelijk niet afdoende waar het op zich de bewijskracht met betrekking tot het bestaan van het gevaar voor foltering of onmenselijke behandeling zoals opgenomen in artikel 3 EVRM weigert toe te kennen aan een verklaring van een derde. Er is geen enkele interne of internationale rechtsnorm die de bewijskracht van een dergelijke verklaring uitsluit.

- Verzoekers hebben uitgebreide documenten neergelegd bij hun aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet in verband met de vervolging van de Oeigoeren in de regio van Azië in de landen Kazachstan, Kirgizistan. Deze rapporten hebben duidelijk ook betrekking op het land waar verzoekers uit afkomstig zijn. De documenten zelf bewijzen dit. Ten onrechte worden deze documenten dan totaal geïsoleerd van de concrete bewijzen die verzoekers en inzonderheid eerste verzoeker met betrekking tot zijn eigen vrees voor vervolging als Oeigoer heeft voorgebracht met name de moord op een familielid, de oproep om zich bij de ROVD aan te bieden, de verklaring van de verantwoordelijke van het wooncomité. Op die wijze faalt de motivering van de bestreden beslissing door de documenten die de algemene vervolgingssituatie van de Oeigoeren in Kirgizstan en in dat deel van Azië bewijzen niet te toetsen aan de concrete bewijzen die verzoekers over hun eigen situatie voorbrachten en omgekeerd. Het motief is bijgevolg niet afdoende en feitelijk onjuist.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekers geen rechten kunnen putten uit een regeerakkoord. Dit bevat enkel beleidsintenties, die later al dan niet in wetgeving kunnen worden omgezet. In de beslissing wordt duidelijk aangegeven dat zolang de beleidsintenties uit het regeerakkoord niet zijn omgezet in concrete regels en voorschriften, de huidige regels onverkort van toepassing blijven.

Verwerende partij repliceert dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de beslissing kennen, is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt. Betreffende de materiële motiveringsplicht, kan de Raad zich niet in de plaats stellen van de administratieve overheid.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) stelt verwerende partij dat zij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied en dat verzoekers geen ernstige en duidelijke redenen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling. De vermeende problemen in het land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielprocedures, die negatief werden afgesloten. Verzoekers brengen geen nieuwe elementen aan in hun verzoekschrift die hun vrees bij terugkeer naar het land van herkomst zou kunnen onderbouwen. De verklaring die verzoekers voorleggen van de voorzitter van het wijkcomité werd terecht niet aanvaard als bewijs en komt gesolliciteerd over. Ook de citaten uit de algemene rapporten zijn terecht niet weerhouden.

2.2.3. Daar het tweede middel grotendeels een herhaling vormt van het derde middel en ook op het derde middel voortbouwt, wordt erop gewezen dat voor een goed begrip van onderstaande analyse beide middelen samen worden behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat

verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers uiten voorts kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voeren in feite de schending van de materiële motivering aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten

of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“ONTVANKELIJKHEID

1. Voorbrengen van identiteitsbewijs

De heer en mevrouw A. en A. leggen hun paspoort voor. (stukken 1 en 2)

2. Nieuwe elementen indien 2^e regularisatieaanvraag

Huidig verzoek om machtiging van verblijf van meer dan drie maanden is het tweede verzoek dat door verzoekers in die zin wordt ingediend.

De heer A. heeft ondertussen een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd aangeboden gekregen. Hij wenst zeer graag op dit aanbod in te gaan, maar heeft daartoe niet de juiste papieren. Indien verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst om daar verblijfsdocumenten aan te vragen, zal hij maandenlang weg zijn. Zo lang kan een werkgever niet wachten. (stukken 17 en 18).

Verzoeker verwijst ook naar de engagementen van de regeringsonderhandelaars met betrekking tot mensen zonder papieren die kunnen en willen werken.

Het gezin A. verblijft al zeven jaar in België. De kinderen gaan hier naar school

Profiel verzoekers

De familie A. verblijft al zeven jaar in België. Zij kwamen hier aan in 2001, gevlucht voor vervolgingen in hun land van herkomst.

De familie A. verblijft ondertussen zeven jaar in België. Het jongste kind is in België geboren. Het oudste gaat hier ondertussen al zes en een half jaar naar school.

Alle verzoekers spreken perfect Nederlands en zijn goed geïntegreerd. Zij hebben veel vrienden en kennissen en zijn door iedereen graag geziene medeburgers.”

Verzoekers vermelden in hun aanvraag ten gronde de schending van artikel 3 van het EVRM en verwijzen naar het feit dat zij een ernstig risico lopen op vervolging als zij zouden terugkeren naar Kirgizië. De situatie van de Oeïgoerse minderheid is zeer penibel en zij verwijzen naar een rapport van Human Rights watch van 2003. Verzoekers verwijzen eveneens naar het feit dat hun twee kinderen naar school gaan in België en dat de Belgische staat bepaalde verplichtingen heeft op grond van het Kinderrechtenverdrag. Ten slotte verwijzen ze naar hun integratie.

In hun aanvulling van 18 december 2008 verwijzen verzoekers naar een vaststaand werkaanbod voor verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers uiten in het verzoekschrift kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat deze motivering volgens hen foutief en niet afdoende is. Zij menen dat verwerende partij onterecht heeft beslist de door verzoekers bijgebrachte elementen, waaronder de lange asielprocedure, het werkaanbod en hun integratie, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat zij ingevolge het regeerakkoord Leterme I van maart 2008 voldoen aan bepaalde in het regeerakkoord opgenomen regularisatiecriteria, te weten de lange duur van de asielprocedure, een werkaanbod en hun integratie. Verzoekers wijzen erop dat in de nabije toekomst een omzendbrief van de minister van Migratie- en asielbeleid verwacht wordt, waarin de regularisatiecriteria verder uitgewerkt worden. Verzoekers steunen hun argument door te verwijzen naar allerlei persberichten en uitspraken van de bevoegde instanties. Verzoekers stellen bijgevolg in het verzoekschrift: *“Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekster niet gehonoreerd werden”*.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen: *“Aangaande het argument waarbij verzoeker verwijst naar de engagementen van de regeringsonderhandelaars met betrekking tot de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.”*

Er wordt vooreerst op gewezen dat de Raad geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekers zich hierop niet kunnen beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. De motieven van de bestreden beslissing in dit verband zijn niet kennelijk onredelijk. Gezien het in casu niet om afdwingbare wetgeving maar om intenties gaat, kan de schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen. Er kan niet worden aangenomen dat de bepalingen van het regeerakkoord momenteel reeds een vaste gedragslijn van de overheid uitmaken of dat aan verzoekers concrete beloftes werden gedaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekers menen in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van de lange asielprocedure. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“De duur van de procedure – namelijk 5 maanden voor meneer en bijna 2 maanden voor mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). De beroepsprocedure voor de Raad van State maakt geen deel uit van de asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Bovendien werd het beroep bij de Raad van State niet toelaatbaar verklaard op 05.02.2002 (arrest nr. 103167).”* Verzoekers tonen niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is.

Verzoekers zijn voorts van mening dat zij in aanmerking komen voor regularisatie op grond van het werkaanbod voor verzoeker omdat *“de regering Leterme I in haar akkoord (heeft) vermeld dat mensen zonder papieren die een vaststaand werkaanbod kunnen voorleggen en aanwezig waren op het grondgebied op 31.03.2007, op basis hiervan een arbeids- en verblijfsvergunning zullen kunnen krijgen.”* Tevens stellen verzoekers het volgende: *“Minister van Werk Milquet bereidde reeds een KB voor waarin een arbeidsvergunning D wordt ingesteld voor deze personen. Het zou dan ook onlogisch zijn om intussen mensen die hiervoor duidelijk in aanmerking komen, uit te wijzen”*.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Het feit dat (...)meneer een werkbefORTE voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Zoals reeds gesteld wordt in

de bestreden beslissing tevens overwogen dat de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen nieuwe instructies heeft ontvangen en dat de huidige regels onverkort gelden. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Daarnaast wordt opgemerkt dat het door verzoekers vermelde KB, zoals ze zelf stellen, slechts een 'voorbereidend werk' uitmaakt en dat dit voorstel tot KB zich situeert binnen het kader van een ministerieel overleg op federaal vlak tussen de ministers die betrokken zijn bij het Migratie- en asielbeleid en de toenmalige eerste minister. Het voorstel tot KB, waar verzoekers zich in hun verzoekschrift op beroepen, maakt nog geen afdwingbare wetgeving uit. Bijgevolg kunnen verzoekers zich hierop niet beroepen om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te vechten.

Het tweede middel en het eerste onderdeel van het derde middel zijn ongegrond.

Betreffende artikel 3 van het EVRM voerden verzoekers in hun aanvraag aan dat de grootvader van verzoeker, van Oeigoerse origine, een belangrijke politieke figuur was. Hierdoor kende verzoeker veel problemen en werd hij verdacht van banden met China. Daarnaast is de situatie van de Oeigoerse minderheid in Kirgizië zeer penibel, zij worden gediscrimineerd en vervolgd. Omwille van zijn grootvader werden verzoeker en zijn gezin verdacht bij de staatsveiligheid. Verzoekers verwezen naar een rapport van Human Rights Watch van 2003. Verzoekers meenden dat deze problemen ruimer zijn dan het onderzoek naar de gegrondheid van hun asielaanvraag. De documenten die zij bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf voegen, hebben immers niet het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek door de asielinstanties. Verzoekers verwezen naar het arrest van de Raad van State nr. 108.480 van 26 juni 2002.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand van de Oeigoerse minderheid in Kirgizië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).*

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs.

Betrokkenen leggen een overlijdensattest van een familielid – met name de heer A.I. – en een verklaring over de dood van deze persoon voor. Deze documenten kunnen echter niet weerhouden worden als een bewijsstuk, aangezien ze niet aantonen dat het leven van de verzoekers in gevaar zou zijn. Ook de verklaring van de voorzitter van het woningcomité te B. betreffende de mishandeling van meneer door de ordediensten en dat betrokkene tot op de dag van vandaag gezocht wordt door de politie kan niet weerhouden worden. Een verklaring van een derde heeft immers geen bewijskracht om te kunnen spreken van een persoonlijke vervolging. Deze elementen kunnen bijgevolg niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3 EVRM.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen – naast de hiervoor verworpen elementen – geen elementen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

In de bestreden beslissing wordt op alle argumenten geantwoord die verzoekers hadden aangevoerd in het kader van hun uiteenzetting in verband met artikel 3 van het EVRM. Hieruit blijkt tevens dat verwerende partij zich niet heeft beperkt tot een verwijzing naar de afgehandelde asielprocedure, maar is ingegaan op wat verzoekers daarbuiten hebben aangevoerd. Verzoekers tonen niet aan dat deze beoordeling door verwerende partij kennelijk

onredelijk is. Verzoekers lijken aan de Raad een nieuwe beoordeling te vragen van de door hen voorgelegde stukken. De Raad is echter in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de verklaring van de voorzitter van het woningcomité dat verzoeker mishandeld werd en nog steeds wordt gezocht, is het niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij oordeelt dat hieruit geen persoonlijke vervolging kan worden afgeleid en bijgevolg geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Ook betreffende de rapporten heeft de gemachtigde van de minister niet kennelijk onredelijk geoordeeld. Verwerende partij diende in casu enkel te onderzoeken of de door verzoekers aangehaalde elementen konden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. Verwerende partij heeft dit op grond van een correcte feitenvinding gedaan en heeft de motiveringsplicht in samenhang met artikel 3 van het EVRM niet geschonden. Het komt niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van stukken en documenten in de plaats te stellen van die van de beslissingnemende overheid.

Het tweede onderdeel van het derde middel is ongegrond.

Het tweede en het derde middel zijn in al hun onderdelen ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL: Schending van artikel art. 3 gecombineerd met art. 28 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het Kind.

De afwijzing van de regularisatieaanvraag betekent dat verzoekers het land moeten verlaten en de aanvraag machtiging verblijf moet indienen in een ander land van de regio. België heeft geen ambassade noch consulaat in Kirgizstan.

Verzoeker kan niet anders dan zijn kinderen meenemen naar zijn land van herkomst of naar een omringend land waar wel een Belgische ambassade is. De kinderen zullen derhalve losgerukt worden uit hun vertrouwde schoolomgeving en het sociale weefsel waarin zij zich thans bevinden in afwachting van een antwoord op een aanvraag art. 9.2 Vreemdelingenwet. De kinderen zullen derhalve als analfabeet in Kirgizstan beginnen aan hun opleiding allicht op het niveau van het eerste leerjaar.

Deze handelswijze schendt art. 3 en art. 28 van het Verdrag van de rechten van het Kind. Er wordt immers nihil rekening gehouden met het belang van het kind.”

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) geen directe werking heeft en niet met gunstig gevolg kan worden ingeroepen. Daarnaast heeft het Kinderrechtenverdrag betrekking op maatregelen die het kind betreffen terwijl de bestreden beslissing geen maatregel is die specifiek ten aanzien van de kinderen werd genomen. Verzoekers halen enkel een aantal feiten aan doch onderbouwen de aangevoerde schending niet met argumenten.

2.3.3. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt :

« Art. 3

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. »

Artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag erkent het recht van het kind op onderwijs en luidt als volgt:

« Art.28

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:
 - a) primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;
 - b) de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;
 - c) met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten;
 - d) informatie over een begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken;
 - e) maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.
2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.
3. De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden. »

Daargelaten de vraag of deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen specifieke maatregel betreffende verzoekers kinderen is en niet als gevolg heeft dat aan de kinderen van verzoekers het recht op onderwijs wordt onzegd. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden kunnen doen gelden die verantwoorden dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België indienen.

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen : *“Betrokkenen halen rapporten van Unicef en Open Society Program aan waaruit moet blijken dat het onderwijs in Kirgizië de laatste jaren achteruit is gegaan. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat diezelfde rapporten eveneens melden dat Kirgizië belangrijke stappen onderneemt om de toegang, kwaliteit en efficiëntie van het onderwijs te verbeteren. Daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Kirgizstan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat de scholing van hun kinderen in het gedrang zou komen indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, kunnen deze rapporten eveneens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, om deze reden kan het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Tevens behoeft de scholing van het kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen – dit is vanaf 6 jaar (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916) – steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij*

kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) van het IVRK en art. 13 (recht op onderwijs en vrije schoolkeuze) van het Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 19.12.1966 kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de vreemdelingenwet in het land van herkomst. » De uiteenzetting van verzoekers in het middel doet hieraan geen afbreuk.

Het vierde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekers voeren een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“VIJFDE MIDDEL: Schending van artikel 3 EVRM

Verzoekers verwijzen ook naar wat gezegd is onder het tweede middel.

-In verband met de vermeende schending van artikel 3 EVRM zegt de bestreden beslissing ten onrechte dat verzoekers geen begin van bewijs aanbrengen om hun beweringen te staven. Dit argument van de bestreden beslissing mist elke feitelijke grondslag. Verzoekers hebben, zoals de beslissing dan in de daaropvolgende zinnen moet erkennen, een overlijdensattest van de broer (met kogels vermoord) voorgebracht, convocaties dat eerste verzoeker zich diende aan te bieden van de ROVD Sverdlovskoje en een verklaring van de voorzitter van het wooncomité dat eerste verzoeker effectief mishandeld is geweest en nog steeds gezocht wordt.

Op zich faalt het motief daar het eenvoudigweg stelt dat verzoekers "geen begin van bewijs" aanbrengen. Zij doen dit duidelijk wel. Het enige wat zou kunnen gemotiveerd worden is dat de door verzoekers aangebrachte bewijzen niet voldoende zijn, maar wat niet kan gesteld worden en duidelijk fout is in de motivering is dat er 'geen begin van bewijs' wordt aangebracht.

Het meest absurde argument terzake betreft het niet weerhouden van deze laatste verklaring 'daar een verklaring van een derde geen bewijskracht heeft om te kunnen spreken van een persoonlijke vervolging'. Dit motief is duidelijk niet afdoende waar het op zich de bewijskracht met betrekking tot het bestaan van het gevaar voor foltering of onmenselijke behandeling zoals opgenomen in artikel 3 EVRM weigert toe te kennen aan een verklaring van een derde. Er is geen enkele interne of internationale rechtsnorm die de bewijskracht van een dergelijke verklaring uitsluit.

-Verzoekers hebben uitgebreide documenten neergelegd bij hun aanvraag artikel 9.3 vreemdelingenwet in verband met de vervolging van de Oeigoeren in de regio van Azië in de landen Kazachstan, Kirgizistan. Deze rapporten hebben duidelijk ook betrekking op het land waar verzoekers uit afkomstig zijn. De documenten zelf bewijzen dit. Ten onrechte worden deze documenten dan totaal geïsoleerd van de concrete bewijzen die verzoekers en inzonderheid eerste verzoeker met betrekking tot zijn eigen vrees voor vervolging als Oeigoer heeft voorgebracht met name de moord op een familielid, de oproep om zich bij de ROVD aan te bieden, de verklaring van de verantwoordelijke van het wooncomité. Op die wijze faalt van de Oeigoeren in Kirgizstan en in dat deel van Azië bewijzen niet te toetsen aan de concrete bewijzen die verzoekers over hun eigen situatie voorbrachten en omgekeerd. Het motief is bijgevolg niet afdoende en feitelijk onjuist.

Verzoekers hebben zowel persoonlijke als meer algemene argumenten aangebracht om de vrees voor foltering of onmenselijke behandeling te staven.

Deze vrees is reëel en de bestreden beslissing stelt ten onrechte dat deze niet aanwezig is.”

2.4.2. In de nota verwijst verwerende partij naar haar repliek op het derde middel.

2.4.3. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een

loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekers verwijzen naar verscheidene documenten waaruit zou moeten blijken dat zij bewijzen aanbrengen die hun vrees voor foltering of onmenselijke behandeling staven.

Bij de bespreking van het derde middel werd reeds overwogen dat het oordeel van de gemachtigde in de bestreden beslissing over deze documenten niet kennelijk onredelijk is en dat verzoekers geen begin van bewijs aanbrengen dat zij een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Bijgevolg wordt ook hier vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Het vijfde middel is niet gegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partijen hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.